

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

MOORD IN EIGEN HUIS

Komische thriller in drie bedrijven

door

Hugo van Poecke

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2010

Nr.1017

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuude, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geklende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE AI

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *MOORD IN EIGEN HUIS* op te voeren moet de naam van auteur *HUGO VAN POECKE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1987 Toneelfonds J. Janssens/Hugo van Poecke
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N E N. (3 dames - 7 heren + stem)

Walter: Leeftijd 40 jaar, vrijgezel en journalist bij de krant "de Echo"

Paulette: Leeftijd 35 jaar, vriendin van Walter.

Barbara: Leeftijd 22 jaar, nichtje van Walter. Kordaat meisje.

Danny: Leeftijd 25 jaar, verloofde van Barbara. Heeft een gerechtelijk verleden wat in het begin duidelijk tot uiting moet komen.

Mr. Vermeulen: Leeftijd 50 jaar, de baas van Walter.

De secretaresse: Is enkel een stem achter de schermen.

Emerence: Leeftijd 60 jaar, de roddelvrouw uit de buurt.

Agent Lollemans: Leeftijd 50 jaar, niet al te snugger.

Commissaris: Leeftijd 60 jaar, héél serieus type.

Gerard de Vries alias Frans Magermans: Leeftijd 35 jaar.

Levendig personage Playboy als hobby.

Frederik: Leeftijd 40 jaar, de toneelvriend van Walter.

Ter aandacht: Het is belangrijk voor het thrillereffect van het toneel dat: Walter, Paulette, Mr. Vermeulen, en Danny niet veel verschillen in grootte en dikte.

D E C O R.

Het decor blijft in de drie bedrijven ongewijzigd. De voordeur bevindt zich aan de linkerzijde, maar voor men deze wilt openen, dient men eerst een binnendeur te openen. Deze binnendeur is zichtbaar voor het publiek. Links bevindt zich de badkamer. Aan de linkerzijde bevindt zich eveneens het bureau van Walter met daarop een ouderwets typemachine. De muur waartegen het bureau staat is over de ganse breedte van het bureau beplakt met kranteknipsels. Meer naar het midden toe van het toneel ziet men een keukentafeltje staan. Achteraan bevindt zich een grote venster met schuifraam en een deur voor de vestiaire. Rechts van het toneel ziet men de keukendeur en één deur naar de twee slaapkamers. Het salon is rechts opgesteld.

TER INLEIDING.

Vrijgezel Walter is best tevreden met z'n privé-leventje: vrienden bij de vleet, nooit gebonden aan een uur, baas in eigen huis, slapen zolang hij wilt, een vriendin die hem regelmatig komt opzoeken en er voor zorgt dat zijn etentje klaar staat als hij thuiskomt van werken en die zelfs al eens een eenzame avond tracht te verdrijven. Wat hoef je nog meer?

Maar in het werk zit het Walter zo goed niet mee. Regelmatig leeft hij in onenigheid met Gerard. Walter tracht steeds journalistieke hoogstandjes te scoren. Gerard daarentegen neemt het niet zo nauw met de werkgever. Vijf à tien minuutjes komt hij op het bureau en drukt zijn paardenprognose die helaas tot grote ergenis van Walter perfect klopt. Volgens Mr. Vermeulen, de baas van de Echo, wordt dan ook de krant enkel gekocht voor de prognoses en niet voor de rest. Dit wetende geeft Walter de nodige complexen.

Maar het bestaan van de Echo wordt bedreigd. Gerard, de steunpilaar van de krant, wordt met de dood bedreigd.

Hierop besluit Mr. Vermeulen, Gerard die eveneens vrijgezel is, te laten intrekken bij Walter zodat Walter Gerard kan bewaken.

Is dit de veilige oplossing? Kennelijk niet want kort nadat Frederik, een vriend van Walter, in verdachte omstandigheden om het leven komt, gaat Gerard ook al gauw het hoekje om.

Nog een geluk dat Danny en Barbara Walter kunnen helpen, of is het eerder een ongeluk? De vraag is, wie heeft de moord of de twee moorden gepleegd?

Emerence die weet het wel?...of niet?
Nog een geluk echter dat die commissaris van gisteren niet is want moest het aan agent Lollemans liggen, hij sloot iedereen op, zelfs het ganse publiek!

E E R S T E B E D R I J F.

Walter: (doek gaat open en wat men ziet is een klein keukentafeltje dat gedekt staat voor één persoon. Het toneel is verlicht met twee lampen: De bureaulamp en de schemerlamp die rechts staat. Vanuit de keuken schijnt volop licht en hoort men gestommel van Paulette die het eten aan het klaarmaken is. Zachtjes hoort men achtergrondmuziek, terwijl men bij de muziek ingewerkt hoort hoe Walter met een weinig gestommel de gesloten deur van buiten opent.

Komt op, heeft in de ene hand z'n aktetasje en in de ander hand een ruiker bloemen die hij op een stoel legt, het aktetasje werpt hij met een zucht op het bureau, terwijl hij het groot licht aanknipt. Langzaam ontdoet hij zich van zijn regenjas en roept richting keuken)

Paulette, ik ben thuis hoor. Is er post?

Paulette: (roept vanuit de keuken) Dag Walter, het avondeten is ver klaar. Je post ligt op het bureau.

Walter: (gaat naar het bureau en bekijkt de post zorgzaam, legt alles weer één voor één op het bureau, behalve één die hij met een lachend gezicht openmaakt).

Paulette: (komt met een soupterrine op die heerlijk damp) Verheugend nieuws, Walter?

Walter: Welja, behalve al die rekeningen, zit er toch één goed briefje bij. Van Barbara een nichtje van me, ze stuurt me een trouwkaart toe met een uitnodiging voor het feest. Hier, kijk maar eens.

Paulette: (kijkt naar de trouwkaart) Barbara en Danny... mooi hé?

Walter: (neemt de bloemen en gaat naar Paulette, houdt de bloemen achter de rüg verborgen).

Paulette: (is nog steeds verdiept in het lezen van de trouwkaart dat ze niet hoe Walter haar tracht te verrassen. Schrikt plots) Ho Walter, hoe mooi! Waar heb ik dat aan verdiend?

Walter: Wel ik dacht zo, het is vandaag toch je verjaardag en je weet Paulettje hoe mijn gevoelens tegenover u zijn. Ik hoop ook ooit zo eens een trouwkaart naar de familie te mogen sturen met onze beide naam erop

Paulette: Is dit een nieuwe list op een huwelijk, sloeber...?

PAULETTE: (neemt lachend de bloemen over en gaat richting vestiaire, legt de bloemen even neer en doet haar jasje aan)

Walter: (gaat haar traag achterna) Zo zou je het inderdaad kunnen noemen, Paulette. Ik ben het alleen zitten beu, Paulette. Het zou mij deugd doen om s' avonds eens tegen iemand te kunnen praten over mijn problemen in plaats van altijd achter die rotmachine te moeten zitten en m'n vingers blauw te tikken.

Paulette: Ik weet het Walter, ik weet het. Maar we kennen elkander pas een jaar en ik voel me er nog niet toe in staat. Nog niet...later misschien.

Walter: Och, het is altijd later. Je weet dat ik van je hou en dat jij dezelfde gevoelens hebt is vanzelfsprekend...anders zou je hier elke avond voor mij niet staan koken.

Paulette: Zou je echt willen dat ik nog een beetje bleef?

Walter: Paulette, mijn schatje, ik verlang niets liever. (helpt opnieuw haar jasje uitdoen en hangt dit in de vestiaire)

Paulette: (zet zich lachend neer aan tafel) Nou, laat het ons eerst eens hebben over je nichtje.

Walter: (zet zich ook aan tafel, schenkt zijn soep in en smeert een boterhammetje) Barbara, de dochter van mijn jongste broer. Ik denk dat het zo'n 5 jaar geleden is dat ik haar nog eens gezien heb. Tja, het moet nu al een mooi vrouwtje zijn. (lacht) Weet je, die Barbara is een grote fan van me. Ze heeft een plakboek waar ze al mijn werkjes in opbergt. De enige die de Echo doorleest.

Paulette: Zeg, denk je echt dat Barbara de enige is? Dan ben je mis hoor. Ik ben ook een trouwe abonnee van de Echo en jouw artikels lees ik het eerst.

Walter: En daarna de paardprognoses. Dat zijn dan twee fans die mijn werkjes lezen.

Paulette: Twee ? Dan vergat je waarschijnlijk Emerence.

Walter: Emerence ! Die roddelkonte, die leest enkel mijn artikels om me te kunnen pesten en te roddelen. Staat ze weer op vinkenslag, Paulette ?

Paulette: Even kijken. (gaat naar de venster)

Walter: Niet wuiven hé, anders staat ze hier direct.

Paulette: (kijkt door het venster dat uitzicht heeft op een huis rechtover gelegen) Ja hoor, ze zit in haar zeteltje ons gade te

Paulette: slaan. Het is toch een wreed mens, hé? Ik zal de gordijnen maar dicht schuiven. (schuift de gordijnen dicht)

Walter: Nee, niet doen Paulette!

Paulette: Hoe, waarom?

Walter: Anders staat ze hier direkt. Vlug, trek ze weer open!

Paulette: Is dat dan zo'n ganse avond?

Walter: Wel, van zo gauw tik -tak of het liegebeest begonnen is heb ik geen last meer van haar.

Paulette: Dan zal ik ze maar weer open schuiven. (lacht even spottend) Ik zit liever nog een poosje alleen met jou Walter.

Walter: Daarvoor is het, vrees ik, al te laat voor. Binnen vijf minuten staat ze hier. (ruimt de soep af en brengt een ander

menu aan uit de keuken. Een menu waar ketchup bij hoort)

Ik vraag me af met welke smoes ze nu weer zal binnenvallen.

Emerence: (belt aan)

Paulette: (gaat naar de voordeur en komt te samen met Emerence weer op) Ha Emerence, ben jij het? (op) Scheelt er iets?

Emerence: (half fluisterend tot Paulette) Ben ik op tijd? Hij heeft u toch niet aangerand, meiske?

Paulette: Aangerand? Ik weet echt niet waar u over spreekt.

Emerence: Ha...zo...

Walter: (heeft niets van de conversatie gehoord, komt uit de keuken en gaat naar de tafel) Ha Emerence, voor wat is het nu dat je komt?

Emerence: Kan ik eens bellen?

Walter: Help u zelf. De telefoon staat op het bureau. (eet verder)

Paulette: Vertel nog iets over het werk, jongen.

Walter: Bah, dat werk. Een baas die niets anders doet dan zaniken

Al hetgeen wij uitrichten is niet goed.

Emerence: (is zo gezegd aan het telefoneren, maar staat eerder aandachtig te luisteren. Zegt af en toe eens "hallo" Het moet echter duidelijk zijn dat ze met niemand in gesprek is.)

Walter: Die baas van ons is een echte kwal. Die durft zo maar te beweren dat mijn werkjes op niets trekken of dat ik weer naar de lagere school moet... enfin een ganse dag gezeur.

Emerence: Uw baas heeft gelijk. Uw werk trekt inderdaad op niets (lacht spottend) En met zulks w.c. papier versiert hij zijn kamer?

Walter: Emerence, (kwaad) heb je nog geen aansluiting?

Walter: het duurt zo lang.

Emerence: Nog niet... (voelt zich betrappt) Ha nu... Hallo, met, euh met Sofie... Het is hier met Emerence.

Walter: Die baas zou ik nog kunnen vermoorden.

Paulette: Zo erg, Walter ?

Emerence: (luistert weer heel aandachtig)

Walter: Erg, zou ik geloven. En dan hebben we op het werk nog zo'n secretaresse die alles van de baas gedaan krijgt. Als wij om 08.00 moeten beginnen, dan komt zij maar binnengestapt om 09.00 uur. En dat allemaal zonder reclamatie'

En alle dagen komt ze werken met een rok die zo'n spleet heeft dat je haar ganse bil en zelfs nog een deel van haar kont ziet.

Emerence: Ho... (ziet dat Walter en Paulette plots naar haar kijken en zegt vlug) Ho Melanie, het is geen waar, hé?

Walter: Emerence, ik dacht dat je met Sofie aan het bellen was?

Emerence (voelt zich betrappt) Heu... o ja, het is haar zuster. (klapt weer in de hoorn, maar zodra Walter herbegint luistert ze weer stiekem mee)

Walter: En dan heeft ze nog zo'n stel borsten. Waarmee ze je gewoon omver zou lopen.

Emerence: Ho... (voelt zich weer betrappt) Het is geen waar, Melanie, hoe bestaat het?

Walter: (ongeduldig) Nog een zuster, Emerence?

Emerence: Heu... ja, (zelfde spelletje)

Walter: En de anderen maar slecht maken. Baas, kijk eens, die heeft daar zoveel tijd nodig voor dat karweitje, bij mij duurt dat zo lang niet.

Paulette: Wat een klinkspaan.

Walter: Kan niet missen, wij moeten altijd maar bijspringen om haar te helpen. Die twee hé, ze moesten ze allebei ophangen aan dezelfde koord.

Emerence: Ho... (spel) met Marie...

Walter: Zeg Emerence, tik - tak zal straks beginnen hoor.

Emerence: Is het al zo laat...? (legt de hoorn neer)

Walter: Emerence, de hoorn zo plots neerleggen zonder afscheid te nemen, is héél onbeleefd. Wat moet Sofie, Germaine, en Marie wel denken van u?

Emerence: (hoogharrig) Ik weet niet waar u over praat.
(wil met opgeheven hoofd beiden verlaten, is tot
bij de deur)

Walter: (roept haar na) Emerence... dat is dan 20fr. speciaal
tarief voor anoniem telefoongesprek. (houdt zijn hand open)

Emerence: (opent verontwaardigd haar handtasje en haalt er een 20 fr. stuk
uit die ze hoogmoedig aan Walter geeft. Af.)

Walter: (lacht) Nu mag je gerust de gordijnen sluiten hoor.
Tik- tak is begonnen.

Paulette: Die Emerence toch, hoe is het mogelijk?

Walter: Och soms vind ik het wel amusant en soms vind ik het beu.
Veronderstel nu eens dat we lichtjes aan het vrijen waren, dan
zou haar bezoek wel héél storend zijn geweest, hé Paul^{Ben}etje?

Paulette: Hoeveel meisjes heb jij zo al op die manier versierd?

Walter: Een hele boel. Maar bij u schijnt het niet te lukken.

Paulette: Dus die secretaresse en uw baas zitten $\frac{1}{2}$ zo dwars?

Walter: Verandering van onderwerp. Goed...goed, ik speel het spel-
letje wel mee.

Paulette: Nee Walter, in alle ernst. Zulke problemen hebben toch
de meeste mensen?

Walter: Ja, je hebt wel gelijk. Maar het is niet alleen dat. Mijn
werk wordt volledig onderschat, die Gerard overschaduwet ons allen.

Paulette: Gerard, is dat ook een journalist?

Walter: Ja en nee. Gerard is diegene die de paardprognoses doet en
die man doet dit zo ongelofelijk goed dat alle weken het paard da
door Gerard is aangeduid gewoon wint. (staat recht en gaat om en
weer) Het is om de kriebels van te krijgen.

Paulette. Dat is toch in het voordeel van de Echo?

Walter. In het voordeel van de Echo? ja. Maar in het nadeel van onze
journalisten. Want wie de Echo koopt leest enkel maar de prognose
en ons werk wordt in de vuilbak gegooid. En dat gevoel...dat
wetende ... is heel deprimerend...

Paulette. Och laat het niet aan je hart komen, Walter.

Walter: In het begin dat ik voor de Echo werkte was ik veel dyna-
mischer. Bij elke reportage was ik er als de kippen bij om het
beste verslag te maken (kijkt trots naar z 'n muur boven het bur
Ik was een trots man. Maar nu, nu kijk ik met tegenzin naar deze
stomme machine die net een foltertuyg geworden is.

Paulette: (gaat naar Walter en legt haar hand op zijn schouder)

Walter: (draait zich om en neemt Paulette in z'n armen)

Paulette: Walter mijn jongen, het leven zal wel eens beteren.

Walter: Paulette, wanneer trouw je met me?

Paulette: Nu nog niet, Walter. (teder) Nog niet. Ik heb er mijn reden voor, misschien later.

Walter: Ik blijf voor je vrij, Paulette. (wil haar kussen maar wordt gestoord door de telefoon)

Paulette: (maakt zich los) Walter, de telefoon...

Walter: Verdoeme, dat stom^{me} ding. (gaat naar de telefoon en neemt op) Hallo, met Walter Verhaegen... (verandert plots van stem, uiterst vriendelijk) Ha, dag baas. Of ik vrij ben...? Tuurlijk, baas,

voor u altijd hé, werk gaat voor, niet. (lacht) Tuurlijk, baas... Tot straks, baas. (legt hoorn neer, Tot Paulette) Dat was mijn baas?

Paulette: (spottend) Ben jij diegene die je baas zoudt vermoorden? Tuurlijk baas... Ja baas... Tot straks baas...

Walter: Welja, langs de telefoon ben ik altijd beleefder dan gewoonlijk.

Paulette: (gaat naar vestiaire, waar ze haar vestje aan doet) Zo en nu ga ik maar eens. Het was een mooie avond, Walter. (geeft Walter een kusje)

Walter: (neemt geen genoegen met een kusje en kust haar innig) Paulette, ik hou van je.

Paulette: Weet ik, Walter. Tot morgen? (af met een handkusje)

Walter: (doet^{goed} nog een handkusje na en sluit de deur. Waarna hij nog verscheidene handkusjes^{goed} doet, niet goed wetend wat hij doet.

Schuift het gordijn open en opent het venster) En van u hou ik ook Emerence. (roepend, toevallig passeert er juist een koppeltje, dat

verbaasd blijft kijken) Sorry, het was tegen Emerence, mijn buurvrouw. (Walter sluit het venster en gaat langzaam naar z'n typ-

machine, waar hij een blad indraait) En nu gaan we beginnen met de overuren. (kijkt naar z'n notitieboekje) Moord met voorbedachte

rade... (typt. Deurbel) Verdorie (weer die) Emerence? denkt. zeker dat ik het echt meende. (kijkt op zijn horloge) Vreemd, het is

nochtans het liegebeest op t.v. (opent de deur, niet zichtbaar) O... Kom binnen. Kijk, ik kan het uitleggen.

Barbara: (komt lachend op)

Danny: (ietwat schuchter)

Walter: Kijk, u moet het me echt niet kwalijk nemen van daarnet. Maar ik was dol van vreugde en moest dringend wat stoom aflaten. Maar dat was niet tegen u bedoelt maar tegen Emerence, mijn gebuur.

Barbara: Ken je me dan niet ?

Walter: Ik u kennen? Ik zie dat je een snel euh ... poesje bent allé... (in de war tot Danny) Je moet me niet kwalijk nemen maar ik kan geen ander woord bedenken.

Danny: Noem haar maar gewoon poesken, ze is die naam gewoon. (als Walter niet kijkt opent hij vlug een deur en werpt een onderzoekende blik in de vestiaire, sluit weer vlug de deur)

Barbara: En als ik nu eens vroeg hoe het met mijn oompje, de journalist gaat ?

Walter: Oompje, de journalist ? Bedoel je dat ...

Barbara: Inderdaad, ik ben je nichtje, Barbara.

Danny: (opent net de badkamerdeur en kijkt vlug in de kamer. Sluit weer vlug de deur)

Walter: Dat is de badkamer, Meneer. (kijkt ietwat achterdochtig)

Danny: Ach zo. Ik zou eens nodig moeten.

Walter : Wel, ga u gang maar, euh Meneer.

Danny: Danny? Danny boy... (gaat stoer de badkamer in)

Walter: Uw verloofde, Danny, Danny boy doet wel raar hé?

Barbara: Vindt U ? Och, wat ben ik blij je eens te ontmoeten, oompje.

Danny: (opent vlug de deur, duikt uit de badkamer, rolt zich, en richt zich op met de handen gevouwen alsof hij een revolver vast heeft) Alles is oké, Barbara.

Barbara: (kalm) Weet ik, schatje. Kom hier naast me zitten.

Walter: (was van schrik al tot aan de keukendeur gesprongen en komt schoorvoetend terug) U doet wel heel eigenaardig, meneer.

Danny: Danny... Danny boy. Beroepsmisvorming man, beroepsmisvorming!

Barbara: (lacht) Danny is een echte grapjas, oom. Een komiek.

Walter: Ach zo... een komiek. (nog niet geheel gerustgesteld)

Barbara: Zeg oompje, zou je je nichtje nu niet eens omhelzen ?

Walter: Tuuzlijk, waarom niet, hé? (omhelst haar)

Je bent al veel veranderd hoor, euh...

Danny: Poes... (kuist onverschillig z'n nagels)

Barbara: Is hij niet leuk, oompje ? (plots) Zeg oom Walter, je hebt bij de pakken niet neergezeten, zeg. Je schrijftalent bij de Echo is er stevig op verbeterd. Je schrijft knappe, gewaagde stukjes.

Walter: (geleid) Dank u. Nou ja, het talent hé.

Danny: Zever...zever. De paardprognoses, die zijn formidabel. Het is trouwens het enige dat op iets trekt.

Walter:Jamaar, ons werk dan ? Onze journalistieke hoogtepunten tellen toch ook?

Danny: Zever...zever.

Barbara: Is hij niet heel amusant, oompje ?

Walter: Wel, wat humor betreft denk ik niet dat we op dezelfde golf lengte zitten .

Danny: Humor, dat ken jij niet, man.

Barbara: (wil een ruzie voorkomen) U zal zich misschien afvragen waarom we hier zijn, Oom. Of is het kaartje hier al toegekomen ?

Walter: Ja, de heuglijke tijding is reeds toegekomen. We waren heel blij.

Barbara: We ?

Walter: Welja, ik en Paulette, mijn vriendin.

Danny: (lacht spottend, terwijl hij de ruiker bloemen neemt die Paulette vergeten was) De stille levensgenieter, de rokkenjager.

Walter:Verdoeme, verdoeme, Paulette is haar bloemen vergeten.

Danny:(leest het kaartje) Vanwege je lieverd Walter. Hartelijk gefeliciteerd met je verjaardag. Moge we gauw voor altijd samen zijn, amen.

Walter: Jamaar, dat is niet om mee te lachen hé.

Barbara:Danny, wees niet zo onbeleefd en geef die bloemen hier. Zet ze maar gauw in het water Oom Walter, vóór ze verwelken.

Walter: Goed idee.(gaat met de bloemen naar de keuken)

Barbara:Zeg Danny, je kan toch wel wat vriendelijker zijn zeker. Als we straks vragen om hier te overnachten mogen we misschien

niet:

Danny: (haalt zijn schouders op) Dan gaan we naar een motel, poes

Barbara:Een motel kost geld en hier mogen we voor niets slapen.

Danny: Mij goed.

Barbara: Je wil toch niet dat Oom Walter achterdochtig wordt en ons geheim uitkomt.

Danny: (springt recht) Nee, zeker niet! Eénmaal, maar geen tweemaal

Danny: Die hel wil ik niet opnieuw beleven. Vijf jaar hebben ze me gegeven en dat voor een gewone kruimeldiefstal, kon ik het helpen dat er een dode viel?

Barbara: Tuurlijk niet, schat. Men heeft je toch vrijgesproken van moord.

Danny: Indien die ouwe rustig in zijn bed was gebleven was er geen moord gebeurd. Dat weet je toch zo, als er een inbraak is dat het dan de tijd niet is om op te staan maar om te blijven liggen.

Barbara: Maar jij hebt toch niet geschoten, schat?

Danny: Nee, mijn makker, die heeft geschoten. Maar het was in feit niet nodig geweest, want die ouwe zakte al door zijn knieën wegens een hartinfact. Pure verspilling van kogels.

Walter: (op, met bloemen in een vaas) Zo, dit zal al wat beter zijn. Zo, jullie gaan dus trouwen. Mijn broer zijn dochter met den Danny.

Barbara: Volgende maand. Het zal er rap zijn, oompje.

Walter: Ja, inderdaad. Drinken jullie iets?

Danny: Dubbele whisky voor mij.

Barbara: Een likeurtje is goed hoor.

Walter: (gaat naar de kast op het toneel en haalt er drie glaasje uit, bedient hen en giet voor zichzelf ook een whisky uit)

Barbara: Zeg oom Walter, zou het goed zijn als wij vannacht hier overnachten?

Walter: Blijven slapen? Tja, voor mij is het wel goed. Als u zich kunt aanpassen aan de levensstijl van een vrijgezel.

Barbara: Wat u uitspookt s' avonds zijn onze zaken niet hoor. Van ons zult u geen last hebben.

Walter: Wel, een vrijgezel moet zijn pleziertje eens hebben, hé?

Danny: Rokkenjagen.

Walter: Nee, u begrijpt me verkeerd. Deze avond verwacht ik nog een vriend van me. Wij zijn samen in dezelfde toneelvereniging en deze avond houden we een repetitie.

Barbara: Bent u lid van een toneelvereniging, oom? Dat moet leuk zijn, welk stuk repeteert u?

Walter: Was het moord of niet?

Danny: (plots) Nee verdoeme, een gewone hartstilstand.

Barbara: Danny... (doet tekens om te zwijgen)

Walter: Het stuk gaat over een rivaal in een liefdesspel. En ik sla hem zijn hersepan in met een revolver inplaats van hem neer te schieten.

Danny: (lacht) Broekventje...(zegt dit voor zich uit)

Walter: (is de opmerkingen van Danny al wat gewoon en let er niet op) Ik zal u mijn revolver eens tonen (verdwijnt in de kamer en komt terug met de revolver in de hand) Voila, hier is hij.

Danny: (gaat naar Walter en neemt het wapen over) Een Browning G.

Walter; U bent kennelijk goed op de hoogte. Wapenliefhebber ?

Danny: Zo iets in die zin. (deurbel)

Walter: (gaat naar de deur) Ha, dag baas...kom binnen. En de commissaris. Is er iets gebeurd, baas ?

Danny & Barbara: (zo gauw ze horen dat er een commissaris is, vluchten ze de slaapkamer in)

Vermeulen: De commissaris en ik zouden u even willen spreken.

Mogen we binnen komen ?

Walter: Ja natuurlijk, baas. Ik heb wel bezoek, maar hoe meer zien hoe meer vreugd, nietwaar? (op)

Commissaris: Volk ? (kijkt onderzoekend rond) Er is hier nochtans niemand te zien.

Walter. Hoe geen volk? Tiens, waar zijn die zo ineens naartoe ?

Commissaris: (bekijkt de lege glazen) Likeur, vrouwendrank.

(ruikt aan het glas) Whisky, (houdt het glas omhoog) dubbele portie.

Walter: De fles en likeur staan erbij, commissaris.

Barbara: (Komt op en doet alsof ze verrast is) O, heeft u ondertussen al volk gekregen, oompje? (beetje zenuwachtig)

Walter: Heren, mag ik u mijn nichtje Barbara voorstellen? Ze komt haar verloving bekend maken.

Barbara: Aangenaam, heren. (schudt beiden de hand)

Vermeulen: Aangenaam. Is dat het nichtje waarvan u beweert dat ze uw artikels leest?

Walter: Inderdaad baas, een fervente fan van me.

Vermeulen: Nou meisje, dan ben jij wel de enige in het ganse land

Walter: (opstandig) Dat weet ik nog zo niet, baas. Paulette en Emerence lezen ook mijn artikels.

Vermeulen: (lacht en bezielt de muur) Je hebt ze zelfs op de muur gespeld. IJdelheid zullen we zeggen.

Walter: Ik zou het eerder trots noemen.

Vermeulen: Trots! (lacht) dat is een goeie, die moet ik maandag tegen mijn secretaresse vertellen.

Walter: (op zijn tenen getrapt) Mag ik jullie iets aanbieden ?

Vermeulen: Een whisky soda, mijn ouderdom verdraagt geen puur meer.

Walter: En u, commissaris ?

Commissaris : Nee, dank u, (tot Barbara) Is uw verloofde nog lang weg ? (neemt haar nauwkeurig op)

Barbara: Ik denk niet. Mijn verloofde heeft wat last van diarree.

Commissaris: O, hij is naar het toilet.

Barbara: Nee, in de slaapkamer.

Commissaris: Vreemd, héél vreemd.

Barbara: Hij voelt zich steeds een stuk beter als hij eventjes op zijn buik kan liggen.

Vermeulen: Walter, u zult zich wellicht afvragen waarvoor we hier zijn? Wel kijk, het zit zo....

Commissaris: Sorry dat ik stoort. Ik ga het huis doorzoeken. (recht en gaat met onderzoekende blik de keuken in)

Vermeulen: Ja, doet u maar. Ik neem aan dat Walter dit wel zal goed keuren. Nietwaar, Walter ?

Walter: Een huiszoeking ? Maar waarom, ik heb toch niemand vermoord.

Vermeulen: Dat is net de reden, Walter. Ter voorkoming van moord. Kijk, het zit zo. Gerard, onze beste journalist wordt met de dood bedreigd.

Walter: Wat, wil men Gerard vermoorden ? Wie dat ?

Vermeulen: Dat weten we uiteraard niet. Maar dagelijks krijgt hij hijgtelefoontjes of een vreemde stem die hem zegt dat zijn laatste dagen geteld zijn. Dan nog gezwegen van de vele dreigbrieven die hij krijgt.

Commissaris: (komt uit de keuken en gaat de slaapkamer in)

Danny: (komt snel uit de slaapkamer) Dag, commissaris. Sorry dat we niet langer kunnen praten. Maar ik moet dringend...(loopt vlug de badkamer in)

Commissaris: (komt uit de slaapkamer, bekijkt de venster, opent ze en kijkt onderzoekend naar buiten.)

Vermeulen: En daarom dat wij naar u toe komen.

Walter: Maar baas, u denkt toch niet dat ik die hijgtelefoontjes en die brieven opgestuurd heb?

Vermeulen: Zover heb ik nog niet gedacht. Nee, de zaak ligt anders. Ik kwam je hulp vragen. Gerard is vrijgezel net als u. Dus u begrijpt Gerard het best. En zo had ik gedacht dat het beter zou zijn als Gerard hier kwam logeren.